

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IX. Quænam esse queat ratio conciliandi suprâ positas veterum
sententias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

856 DE CHRISTIANA LIBERTATE
asperum credatur, vt à Deo homo toleret flagella pro
malis, si tanta Deus pertulit ab homine mala pro bo-
nis? hoc insinuat, quod suprâ diuus Cyprianus, eo dis-
crimine hominem à Christo seiungi; quòd quisque
nostrum patiatur à Deo pro suis peccatis & malis,
cùm ille pro bonis quidem passus sit suis, pro peccatis
verò & malis alienis.

CAPVT IX.

*Quanam esse queat ratio conciliandi suprâ positas
veterum sententias.*

HA NC tam apparentem sententiarum aduersita-
tem, quæ pluribus tamen demonstrari potuerat,
idcirco subiiciendam oculis duxi, vt neque mirum vi-
deretur, si in pugnantem assertiones distraheretur eru-
ditorum hominum studia, & vt aliqua, si inueniri pos-
set, conciliandi ratio quæreretur. Ad eam verò inue-
niendam adiumento forsitan fuerit, si adhibita distin-
ctione, aliam statuerimus generalem malorum huius
vitæ causam, & cõmunem originem, tanquam fon-
tem atque principium, vnde hæc cuncta manarunt:
aliam vnique peculiarem ac propriam: si deinde
fructum quendam atque vtilitatē afflictionis ab eius
proprio & principali fine seiunxerimus: denique si
animaduernerimus, non parum interesse, quid de se-
ipso quisque humiliter agnoscat, & quid de alijs pro-
nunciet. Fontem ergo mali totius, statusque huius
ærumnosi principium ac meritum commune, constat
esse primam illam duorum hominum offensam, ex
qua omnium vitiata natura est; & sic vitiata, vt ex ori-
gine sua, quemadmodum Augustinus docet, omnibus
esset dignissima pœnis. Per vnū enim hominem pec-
catum intravit in mundum, & per peccatum mors, &
sic in omnes homines pertransijt. Eam ob causam non
dubi-

dabitavit Apostolus dicere, non de illorum dumtaxat duorum corporibus, sed omnium generatim: Corpus mortuum est propter peccatum. Nō propter fragilitatem terrenam, quia de terræ pulvere factum est; sed, Propter peccatum, inquit: quod interpretatur Augustinus dictum, quia per peccatum etiam corporis mortem genus humanum meruerit. Si autem mortuum propter peccatum, cur non & aliis obnoxium incommodis quæ morte minora sunt? Iussit enim nos cædi Dominus noster, inquit Augustinus in Psalmum 122. & in hac vita vapulamur; & tota ista vita mortalis, plaga nostra est. Quis ergo ad hanc communem miseriam multiplicis causam respiciens, non & in seipso, & in aliis, iustam Dei seueritatem agnoscat? hoc nimirum agnoscebat ille qui dicit: A fortitudine manus tuæ ego defeci in increpationibus: propter iniquitatem corripuisti hominem. Itaque communis huius peccati vitiatæque originis, quicquid accidit in rebus humanis aduersum & asperum, iusta, si eius intuitu inferatur, correptio est, iustaque damnatio. Nam si putatur Deus, nullo etiam præcedente peccato, hominem innocentissimum affligere iuste posse, propter aliquas sapientiae eius probatas rationes, quod præter ordinatas ab eo leges fieri posse non dubium est: quanto iustior videri debet omnis quæ naturæ iam vitiatæ contigerit afflictio, antecedentis culpæ contemplatione? Nec verò propterea nulla est vnquam afflictorum gloria, si ab iis, quicquid pati coguntur, exigi potuerit huius communis consideratione peccati, gloriosam enim afflictionem reddit iustitia, propter quam patiuntur: illustres sanctorum passiones efficit Christi nomen, propter quod fortiter suscipiuntur: vsque adeo, vt & tantillos infantes ea causa martyres fecerit gloriosos: præterquam si fuissent occisi, sicut multi in ipsa occiduntur infantia, tanta proculdubio gloria caruissent.

h h s Nam

Cap. 4. lib. 1.
De peccatoris
meritis & re-
miss.

Psal. 38.

Nam debetur mors ipsa quidem ab vnoquoque nostrum ex illa communi & antiqua obligatione peccati; sed quod eo nomine debetur, potest alio titulo exigi; tanquam si martyri diceretur: Cum moriendum semel tibi sit, vario: que possis cruciatus vel morborum, vel vulnerum sub mea iustitiae lege subire; nunc hoc, ut pro iustitia, meoque nomine suscipias, exigo. Quod itaque iustitiam habet, si ad primam illam & generale peccati causam referatur, id nunc habet gloriam & gratiam quandam singularem, cum vtro atque ex charitate propter Christi & Dei nomen impenditur; sique hac ratione pretiosa mors sanctorum, in conspectu Domini, quem sua morte clarificant. Cum ergo dicitur a nonnullis, mortem eam que per iustitiam ob perpetratum scelus exigitur ab homine, velut si quis patitur ut homicida vel seditiosus, non habere gloriam, quamvis possit patientiae merito non carere: ergo ad similem modum, si iuste quisque posset, tanquam ex origine prima peccator, a Deo occidi, vel etiam torqueri, atque exquisitus affici supplicis; nullam fore gloriam si ea pertulerit, id, inquam, quod sic dicitur, aliquanta probabilitate diceretur, si quod ponitur, fieri posse per Dei iustitiam, peccati communis intuitu, hoc etiam eo proprio respectu fieret, & non alia quaequam, per Dei dignationem, melior moriendi causa vel concurreret, vel se pro illa subiceret. Nam & illi qui Reipublicae praesunt, si quos perniciose doctrine reos ignominia velint afficere: interdum ut seditiosos intertinent, ne possint titulo martyrii gloriar: & e diverso, si quos comprehenderit homicidij poena dignos, quorum velint honori consultum, eo destinant, ubi fortiter pro civitatis salute decertantes, honesta morte perfungantur. Tale quiddam agitur cum nonnullis, benignissima dispositione Dei, ut qui tanquam peccatores male tractari potuerant, nunc ab eo tanquam

quam Christiani in persequentium manus tradantur, ab iisque trucidantur, vt sicut Christum percussit tanquam innocentissimum agnum, non odio innocentiæ; sed vt gloriosissimè fructuosissimeque tam iustus pro iniustis moreretur: ita nunc ab eo Christiani tradantur morti, quia Christiani, nõ odio Christianismi, sed vt preclara morte honestentur, quos ita censuit honorandos. Sic planè quod Augustinus ait, peccati pœna in usum iustitiæ conuertitur, fitq. meritum martyris, quod alioqui futurum erat supplicium peccatoris.

CAPVT X.

Non esse dicendam, martyres in vindictam suorum peccatorum à Deo interfectos.

IAM si durè dixerimus, sanctos martyres propter originale peccatum interfectos, quibus propria moriendi causa fuit ipsa iustitia; quanto minùs dicendum est, quicquid passi sint, id omne propter sua peccata, omnes fuisse perpeffos? Etenim hic sermo proprias quoque culpas complectitur; quæ etsi graues ita præcessissent, sicuti nonnullis antea fornicarijs vel adulteris vel homicidis contigisse legitur, vt propterea possent cum cruciatu necari: non tamen eo propriè nomine cruciatus subire coguntur, sed patiuntur propter Christum: in quo inest martyrij excellēs quidam honor, de Domini, quemadmodum Cyprianus ait, dignatione proueniens; vt nõ magis dicere debere videamur, martyres quæ passi sint, propter sua peccata principaliter esse perpeffos, quàm quemquam à Deo propter sua peccata eximio quodam honore condecoratum. Quia tamen dura & acerbissima inest afflictio, bene in ea quisque suum peccatum, prout sibi conscius est, agnoscit, eiusque consideratione diuinam prædicat iustitiã, propterea quod tam graui percussione dignum se

Lib. De mortalit. & lib. 4. epist. 6.